

There is no translation of this article

Братя и сестри, днешната литургия на Върбница започва с „Осанна!”, с радостни песни и върбови клонки, които символизират триумфа. Но после, само след няколко минути ще звучи от олтара брутално-реалистичното описание на страданията и смъртта на Христос. Така е било и в реалния първообраз на днешното тържество - там, на улиците на Йерусалим, преди двадесет века. Човекът, с когото се свързвали толкова надежди, човекът, когото цялата столица с ентузиазъм приветствала като дългоочаквания цар на Израил, в продължение само на два дни в същия този град, където вчера под нозете Му постилали одежди, бил арестуван, осъден и разпънат на кръста като престъпник!

Мнозина навярно ще си помислят: какво фатално стечение на обстоятелствата! Какво ли не причиняват завистта и интригите!

Но това не е така! Никакви злощастни случайности не е имало, никакви престъпни козни на лоши хора и никакви грешни крачки от страна на Нещастника! По време на последната вечеря Исус ще каже на учениците Си: „... Син Човечески отива, според както е определено...” (Лк. 22, 22) А за Него е определено това, което в човешкият ум не се побира. Преди всичко, бидейки Бог, Той става човек. Що за невъобразима деградация! И Той е не най-богатият, не най-могъщият, не окичен с университетски дипломи човек. Със Своя живот Той ще добие не почест и слава, а всичко най-тежко и унижително. Павел ще каже за Него: „...понижи Себе Си, като прие образ на раб и се уподоби на човеци; и по вид се оказа като човек, смири Себе Си, бидейки послушен дори до смърт, и то смърт кръстна.” (Филип. 2, 7-8)

Ако на такъв живот Исус е бил обречен от злата съдба или той му е бил причинен от злбата и коварството човешки, можехме да наречем всичко това нещастие и дори трагедия. Бихме казали: е, какво, вижда се, че Му е било съдено да отиде на дъното. Но ние знаем, че именно тази, а не някаква друга съдба Исус Сам избра за Себе Си. Той стана жертва, както Сам бе пожелал. (срв. Ис. 53, 4) Какво би могло да бъде мотив за такова странно желание? Библията не оставя за това никакво съмнение. Исус решил да отиде на самото дъно на унищожението от любов към човека. „...за тях Аз посветявам Себе Си, та и те да бъдат осветени чрез истината”, казва Той по време на Тайната вечеря (Ин. 17, 19). И непрестанно ще ни повтаря чрез Библията, че всичко е направил за нас, от любов към нас. От любов! Това е най-висшият, най-благородният, най-безкористният мотив!

Сътворявайки чудеса и благодеяния за хората, Исус ще се старее да ги скрива, заповядвайки на облагодетелстваните да мълчат. Той няма да играе ролята на съдия или арбитър в имуществени спорове. Той ще отхвърли приготвената за Него от народа корона. Дори днес, на Връбница, пристигайки в Йерусалим, ще се качи на магаренце и вместо от войници и верни придворни ще бъде обкръжен от тълпа галилейски бедняци, за да покаже, че земното царуване и на ум не Му идва! (срв. Лк. 19, 29) На Голгота Той ще позволи дори да Му разкъсат одеждата, и на кръста Той ще се изправи без нищо, без да вземе със Себе Си нищо, за което да може да каже „Мое е“. Той ще виси на кръста богат единствено с това Кой е Той в крайна сметка. (срв. Мк. 15, 24) И ще допусне копието на войника да прониже Неговото сърце, желаейки да видим в края какво в Неговия живот е било най-важното и кое още от самото начало е определило Неговото отношение към нас.

Как ние отвърщаме на любовта на Исус? Именно ние, изцяло възползващите се от резултатите от Неговата жертва? Да вървим с Него на Връбница, когато в порив на въздушевление тълпата постила под краката Му одеждите си и пее „осанна!“ – това е малко. Любовта на Исус в цялата си пълнота се разкрива пред нас и се излива върху нас единствено чрез кръста.

Връбница – това е покана да навлезем в Страстната седмица. Както за Исус, така и за нас това е единственият път към Пасхата! Амин.